

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625513600/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Orangetræer ere opstillede paa hver Side af den brede Trappe og denne selv belagt med brogede Tæpper, som holdes fast ved blanke Messing-Stænger. Tjenere i Skoe og Silkestrømper og med broget Livree, opfyldte Forværelset og slaae de store Fløjdøre til Siden. En mild, kryddret Luft strømmer os imøde med Glandsen fra Lysekroernerne under Loftet, fra Astrallamperne paa Bordene; en Række Værelser, saaledes belyste, ligge for os, alle med rige Gulvtæpper, lange, kostbare Gardiner, Silkestole, Fløiels Sophaer, der ved let Berørelse glide til den Plads, man vil give dem. Her staae Borde med rigt indbundne engelske og franske Bøger, Kobberstykker og Journaler. Paa Væggen hænge Malerier og i een Stue, mellem de smukt opstillede Blomster, findes en skøn Statue. En Deel af de Ældre gaae nu til Spillebordene, Andre sidde i Samtale eller stille Beskuen. Grupper af unge Piger, som Herrerne slutte sig til, tale livligt og leende, og imellem disse er *Clara* den Smukkeste; man sees det ogsaa paa Admiralindens Ansigt; det siger: »hun er min Datter! saaledes saae jeg selv ud for atten Aar siden!» Baron *Herman* fører Ordet; det er, om man vil, Replikker, der godt kunde staae i *Bagtalelsens Skole*, men der er ingen tiltænkt Gift i dem; det er et Par Smaahistorier om en bekjendt Mand, hvem man idemindste altid kan tillægge Historier af den Art. *Frederik* og *Holger* gjøre lystige smaa Bemærkninger, men *Herman* er dog den Livligste; Ingen mærker den Skygge, der har sænket sig i hans Bryst fra hiin Samtale med Bedstemoderen, Ingen aner, at dette leende Ansigt kan hjemme, i ensomme Øieblikke, bære hele Smertens Udtryk. Her staaer han foran *Clara*, hendes Øie lyser ham ind i Sjelen, fylder og henriver ham.

»De har vel tegnet ham af, De fortalte om?» spurgte *Clara*. »De gjør det udmærket! De er egentlig et farligt Menneske.«

»Han veed at opfatte os Alle paa Vragten,« sagde *Frederik*.

»Ogsaa mig?» spurgte *Clara*. »De maa tegne mig i Carricatur; jeg bliver vist gyselig, men det er det samme.«

»Jeg veed ingen Vrangside at opfatte hos Dem!« sagde *Herman*; »jeg maatte idemindste oftere see Dem, belure Dem.«

»Jeg leer saa meget,« sagde *Clara*; »der har De Motiv;« og hun lo med den friske Mund, de deilige Tænder og lysende Øine, saa det blev endnu vanskeligere at opfatte en uskøn eller comisk Side.

Tjeneren bragte Is, Conversationen vexlede, Fortepianoet klang.